

У рамках реалізації концепції
національно-патріотичного виховання студентської молоді
Хмельницького кооперативного торговельно-економічного інституту

**Феномен героїв у сучасній Україні:
єдиний спосіб бути патріотом, умова збереження державності,
засіб виховання нації?**
(інформаційні матеріали для проведення виховної години в
академічних групах інституту і коледжу інституту)
Упорядник - к.пед.н., доцент В.С.Церклевич

Вітчизна — це не хтось і десь, Я — теж Вітчизна.

І. Світличний

Наша Батьківщина благає допомоги красномовства, бо так багато її преславних подвигів поминається глибокою мовчанкою.

Феофан Прокопович

Для нас дорогі батьки, дорогі діти, близькі, родичі; але всі уявлення про любов до чого-небудь поєднані в одному слові «вітчизна».

Цицерон

Той, хто не любить своєї країни, нічого любити не може.

Байрон

Свою Україну любіть. Любіть її... Во время люте. В останню тяжкую минуту За неї Господа моліть.

Т. Шевченко

Біда України в тому, що нею керують ті, кому вона не потрібна

М. Грушевський

«Бути українцем – це значить бути постійно в стані доказування свого права на існування».

Володимир Винниченко

Ми б'ємось за те, чому нема ціни в усьому світі, — за Батьківщину.

О. Довженко «Україна в огні»

А ви думали, що Україна так просто. Україна — це супер. Україна — це ексклюзив. По ній пройшли всі катки історії. На ній відпрацьовані всі види випробувань. Вона загартована найвищим гартом. В умовах сучасного світу їй немає ціни.

Ліна Костенко

«Як один Бог на небі, так одна Україна на землі!»

Степан Бандера

Україна починається з тебе.

Чорновіл В. М.

ЗМІСТ

	Стор.
Вступне слово. ПРО СУТНІСТЬ ПОНЯТТЯ ГЕРОЇЗМУ. ЯК МИ ВШАНОВУЄМО ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЇВ	4
Про звання «ГЕРОЙ УКРАЇНИ».....	12
Герої нашого часу: героїчні постаті Революції Гідності.....	15
Герой України Іван Зубков з Хмельниччини: найтитудованіший полеглий воїн АТО.....	21
Герой України Петраківський Олександр Петрович. Україна - нова епоха. Золотий фонд нації. ГЕРОЇЧНА ІСТОРІЯ ПРО КОМАНДИРСЬКИЙ ШОЛОМ.....	23
СПИСОК ВІЙСЬКОВИХ ХМЕЛЬНИЧЧИНИ, ЯКІ ЗАГИНУЛИ У НЕОГОЛОШЕНІЙ ВІЙНІ НА СХОДІ УКРАЇНИ (за станом на 07.02.2017).....	27
Свято «День Героїв».....	35
Запитання для обговорення, завдання.....	36

Вступне слово ПРО СУТНІСТЬ ПОНЯТТЯ ГЕРОЇЗМУ

Героїзм є вищою духовною потребою людини, він вивищує, звеличує її, здатну на вчинення подвигу, уподібнює до Бога (недаремно слово «героїзм», утворене від іменника «герой», походить від давньогрецького ἥρωες – «богатыр», витязь; **напівбог**). Таке визначення феномену героїзму цілком корелює із гігантизмом, титанізмом,

У філософії феномен героїзму осмислювався Г. В. Ф. Гегелем, де герой потрактовується як втілення національного духу. Згідно з концепцією героїзму Г. Гегеля, «героїчне століття» передує становленню розвиненого державно-правового устрою, а героями слід уважати тих особистостей, які «черпали свою мету і своє покликання не просто зі спокійного, впорядкованого, освяченого наявною системою перебігу речей, а із джерела, зміст якого було приховано й воно не дорозвинулося до наявного буття; із внутрішнього духу, який ще перебуває під землею і стукає в зовнішній світ, як у шкаралупу, розбиваючи її, оскільки цей дух є іншим ядром, а не ядром, яке міститься в цій оболонці. Тому здається, що герої творять самі себе із себе і що їхні дії витворили такий стан, і такі відносини у світі, які є лише їхньою справою і їхнім творінням».

Наповнювати треба поняття героїзму, і тут важливо, як пояснюють людям, хто такий герой, і що таке героїзм.

Первинно це поняття з'явилося в стародавній Греції, і **означало людину, яка творить визначні вчинки на користь суспільства, не рахуючись з небезпеками для себе.** Були герої, які сьогодні здаються досить міфічними, як, наприклад, учасники Троянської війни, **але, наприклад цар Леонід та його триста спартанців — це вже реальні герої, які не просто внесли важливий внесок у остаточну перемогу греків у боротьбі з персами, але й вплинули на долю греків протягом століть нелегких випробувань. І не лише греків.** Сьогодні подвиг спартанців є важливим елементом європейської культури, зразком для виховання нових поколінь. Що ж такого особливого сталося під Термопілами, що й сьогодні зворушує людські душі?

Тут ми повинні подивитися на героїзм з іншого боку.

Героїзм — це звернення героя до спільноти, частиною якої він є. Звернення не словом, а дією, за яку заплачена ціна. У випадку спартанців ціна абсолютна — їхнє життя. А спільнота — це не лише ті, які жили на Пелопонесі, але й ненароджені діти і внуки, які могли народитися рабами. Це так само і ті, хто виховав їх членами спільноти, і які, можливо, на момент подвигу, вже й не жили.

Це, за Шевченком, мертві, живі і ненароджені, які складають одну духовну цілість. Той, хто оперує лише ковбасою для означення народу, цієї цілості не бачить і не відчуває, але це не означає, що духовної сув'язі не існує. Цей зв'язок є причиною героїзму, а сам героїчний вчинок творить нову якість: герой виконав свій обов'язок перед попередниками, але на користь прийдешніх, і тепер прийдешні є винні йому. Але віддати цей борг зможуть лише наступним за ними. **В цьому сакральне значення крові героя в житті народу: йому зобов'язані ті, хто в його час навіть не жив. І якщо мають виховане почуття обов'язку, то мусять віддати!**

А там, де переконання, що “ніхто нікому нічого не винен” стає всезагальним у суспільстві, суспільство розпадається, а козаки стають свинопасами.

За часів Київської Русі відбулися зрушення в самосвідомості людей, які відмовлялися сприймати себе як частку природи, а поступово починали усвідомлювати себе господарями власної землі. У цьому контексті набували великого значення такі поняття, як «честь», «гідність», «слава», що є обов'язковими складовими героїзму. В цей час герой був сильним і мужнім, святим, який перемагав ворога не лише за допомогою зброї, але і силою духу. Сутність людини, проблеми її існування усвідомлювалися за формулою «людина-Бог» і носили релігійний характер. Тому не дивно, що і герої тоді розглядалися як посланці Божі.

Так, великим героєм виступає князь Святослав Завойовник, усе життя якого було героїчним, бо він віддав його Україні. Буденність для нього стояла на задньому плані, поступаючись справам державним. Таким же героєм був Володимир Мономах, що об'єднав у собі незрівнянну мужність і християнську гуманність, рішучість вояка і велику розсудливість. У нього, як й у Святослава, на першому місці стояла Вітчизна. Не щадити життя для неї закликав він також і своїх дітей.

Особливе місце серед героїв часів Київської Русі займає Князь Володимир, який постає у трьох героїчних іпостасях, про що свідчать документальні джерела того часу та усна народна творчість. По-перше, це герой-святий - таке героїчне піднесення він здобув як хреститель Русі, що стало ключовою зміною в історії нашої держави; він почав долучати українську спільноту до європейської культури, розбудовувати державу. Залучення давньослов'янського суспільства до європейської спільноти робить його світським героєм. Третя героїчна іпостась Володимира – герой-державник, яке він отримав за активну розбудову української державності.

За часів Київської Русі, через особливе її географічне положення та сусідства з ворожими племенами, воїном ставав кожен, навіть не дивлячись на гендерні відмінності. Воїнська культура в цей період була просякнута народністю, усезагальністю, тому все населення зорієнтовувалося на військовий ідеал. Така тенденція зберігалася і за часів козаччини.

Герой козацької доби постає перед нами в різних іпостасях: він може бути напівлицарем, напівгулякою, є в ньому й риси релігійного аскета, безстрашного захисника православної віри від її архетипальних ворогів — турок і татар. Обґрунтовуючи героїзм українців у часи козаччини, О. Кульчицький писав: «Під впливом історичних чинників у козацтві центр ваги життя переноситься з існування з турботами про саме життя на збереження лицарської честі, на завдання оборони, віри як «потоїбічної трансценденції» і земних «поцейбічних вольностей» української людини. Козацька погорда до земних дібр... була проявом такого «відштовхування» від самого існування в ім'я вищої форми буття».

На початку XVI ст. в суспільному і духовному житті України почали відбуватися зміни, що торкнулися політичних реалій, способу життя та мислення українців. Усі ці зрушення проходили завдяки діяльності українського козацтва, котре породило велику кількість героїв української землі. Імена Наливайка, Сагайдачного, Сірка, Богдана Хмельницького, Богуна та багатьох інших назавжди залишаться в пам'яті нашого народу як імена великих героїв, що над усе ставили благо України. У цей час відбувалася національно-визвольна боротьба нашого народу, яка завжди характеризувалася жертовністю та героїзмом її борців, серед них переважна більшість була козаками. Але, безперечно, найбільш яскравою героїчною

особистістю в цей час є постать Богдана Хмельницького, який має «два полюси у відношенні до героїчного: у системі першого героїзується військова звитяга, у системі другого – політична мудрість, замішана на терпінні та виваженості». Саме поєднання цих двох полюсів і створює цілісну героїчну постать гетьмана.

Більшість дослідників української ментальності, і з цим не можна не погодитися, вважають, що не лише особливість географічного положення створює український характер, а саме специфіка геополітичної ситуації України стала вирішальним чинником у формуванні героїзму в козацьку добу. Особливість полягає у віковому існуванні на межі ворожого стану, що ніс постійну загрозу смерті, ризик, здатність до перенесення значних труднощів і тривалих бід.

Першим українським філософом, що звернувся до проблеми героїзму був Г. Сковорода. У праці «Азбука Світу» він проаналізував усі надбання народної творчості, писемні джерела минувшини та сформулював ідею Священного героїзму в площині філософської думки.

У вченні про обов'язки воїна і лицаря Сковорода показує їх, як яскравий приклад відчуття героїчного світу. Мислитель вважає, що добре виконувати своє призначення у світі можна лише згідно зі своєю внутрішньою природою, він формує закони героїчної етики для воїнів. «Хто роджений воїном, тримайся бадьоро, озброюйся, а природою скоро навчишся. Захищай хліборобство і купецтво від внутрішніх грабіжників, зовнішніх ворогів. Тут твоє щастя і радість. Бережи звання як око. Що солодше уродженому воїнові, як воєнне діло... Не бійся вмерти тілесно, бо будеш кожную хвилину терпіти смерть духовну». Як бачимо, життя воїна, на думку філософа, є жертвою Богові, а від виконання ним своїх обов'язків залежить його спасіння.

Обов'язком кожного лицаря є боротьба за правду разом із Богом.

Українська ідея уособлювалася також у творчості М. Костомарова, М. Грушевського, котрі закликали народ до боротьби за волю. «Національна ідея в такому «доленосному» плані – те, що об'єднує народ на переломних, критичних етапах історії, пробуджує в ньому героїзм, готовність до подвигу, жертвовності в ім'я важливої і навіть великої мети». Так, у своїх роздумах М.Костомаров на перше місце ставить людину та її вчинки, які здатні на певному історичному

етапі перерости у героїчні дії. У праці «Дві руські народності» мислитель показує особливість української нації, силу героїчних постатей та індивідуальність історичного розвитку.

У своїх працях М. Грушевський прагнув показати особливість українського народу, його культури, показати особливий бунтарський дух народу.

Для розуміння української історіософії філософ брав до уваги три основні категорії – народ, державу і героя в історії, які ввібрали в себе надбання різних філософських систем.

На його думку, «герої в історії» народжуються не самотійно, а лише при визначенні потреб народу, у конкретно-історичних умовах, де герой і повинен шукати підтримки і розуміння. Цей факт підтверджується словами мислителя: «Люди, а втім історичні постаті є продуктом епохи і середовища».

Саме доба козаччини створила той особливий генетичний код народу, що Програмував одночасно і козака, і селянина-хлібороба, і жінку-матір на відродження української нації та державності. Ось чому українська ментальність піднімає поняття «козак» до мірила вартості людини, бо це, перш за все, мужній, з високим почуттям гідності та відданий власній державі чоловік. «На Запоріжжі, – писав М. Грушевський, – в умовах постійної небезпеки, в атмосфері героїчної боротьби склалися чудові традиції січового побратимства, почуття дружби, взаємодопомоги й самопожертви».

Праці Кульчицького. Виняткову увагу філософ приділяє історичним чинникам формування української ментальності, пов'язуючи її особливості з геополітичним розташуванням України, перебуванням українця на межі «можливого існування», випадковості, страждання, загрози смерті. Саме вплив цих негативних явищ сприяв зміні буття з нижчої форми на його вищу екзистенційну, що переступає межі життя: чесність, воля, віра, героїка. Проте філософ зауважує, що наявність такого стилю життя, як «*Vita heroica*», формує й інший «анабіотичний» стиль життя – «*Vita minima*», спрямований на те, щоб перечекати і винести негоди історичного процесу.

В сучасній Україні, як і в часи Шевченка, порода святих лицарів-козаків (як і в Кобзаря) протиставлена «гречкосіям», «свинопасам» – власне, міщухам, які обирають спокійне, усталене існування.

Аналізуючи твори Д. Донцова, слід звернути особливу увагу на те, що всі вони пронизані яскравими епітетами по відношенню до України, яка описана філософом героїчною, могутньою державою. Донцов наголошував на необхідності героїчної компоненти для існування нації, пов'язаної з діяльністю національних героїв. У його трактуванні герой найкраще втілює волю до влади, а культ героїв є важливою складовою ідеології українського націоналізму. Мислитель писав: «Часто ця воля виявляється як героїзм. Герой або накидає свою волю оточенню, перемагає, або не приймає цього оточення, не дає йому зігнути свою нескортувану волю, не хилиться перед ним, і гине, але не визнає чужої волі над собою. Він шукає смерті, воліючи її від упокорення перед зненавидженим оточенням». Хоча герой у націоналізмі є обраною людиною, надлюдиною, проте це не егоїст, а жертва. Герої приносять у пожертву всі свої особисті інтереси задля загального блага та вищих ідей, а воля до влади реалізується у волі до самовладного буття його нації. Без прагнення до боротьби, на думку Донцова, неможливі героїчні вчинки та тріумф нової ідеї, яка покликана змінити світ.

У своїх поглядах Д. Донцов схилявся до беззаперечного визнання ключової ролі окремої особистості у творенні історичного процесу, а героїзм він трактував як основну силу, що штовхає людину зокрема та націю в цілому на національну боротьбу, творення власної держави. Мислитель підкреслював, що українська нація не однорідна, а структурована, тому кожна соціальна група повинна перебувати, на його думку, на своєму місці. Носієм моральних ідей, чеснот, законів усієї нації є меншість (еліта), яка править усією нацією, суспільством. Ця меншість «..суворо карає всякі відсередкові егоїстичні тенденції в лоні своєї групи чи суспільства, не піддаючись голосу фальшивої «людяності», не дозволяючи тим егоїстичним тенденціям розсадити суспільність, яку тримають вкупі і в силі лише ця пильність провідної касти та її чесноти...». На його думку, герой нав'язує своюволю оточуючим, а якщо героя не сприймають, то й він ігнорує оточення, не підлаштовується під обставини і не дає зламати свою волю.

Тому український національний світогляд утілює не лише ідеали християнства, а й, на протиположність християнській ідеології, підносить героїчну особистість, яка спирається на розум, моральні переконання, керує власними емоціями та почуттями, стримує їх при

необхідності. Національні інтереси для героя виходять на перший план, відсуваючи власні потреби та інтереси.

Аналізуючи думки В. Липинського, можна чітко простежити, що козацтво позиціонується ним як національна українська аристократія, але за своєю ідейністю і благородством порівнюється ним з лицарством. На думку мислителя, героїзмом наділено не лише козацтво в цілому, а й окремі козацькі діячі, головним з яких є Богдан Хмельницький.

Козацтво Липинський бачить в основа українського героїзму, його базовий елемент, що призводить до бажання великого, слави та подвигу, направлених на збереження культури українського народу, державності, а також відзначає час діяльності «наших предків-козаків» як героїчну добу існування української нації.

У концепції В. Липинського можна виділити й інші види героїзму: хліборобський (тракується як буттєво необхідний для української нації), героїзація інтелігенції (ґрунтується на творенні інтелігенцією духовних цінностей нації) і реліґійно-культурний (підносить київських князів, що підтримали християнську віру). Таким є розуміння українського героїзму В'ячеславом Липинським, що ґрунтується на виразних прикладах національної традиції.

«Сутність територіального патріотизму – це пробудження почуття солідарності та єдності всіх постійних мешканців української землі, незалежно від їх етнічного походження, класової належності, віросповідання, соціально – культурного рівня. Ось чому любов до рідного краю (української землі), яка ґодує всіх її мешканців, є об'єктивною передумовою створення соціально – національного союзу. Почуття любові до рідного краю, як до органічної цілісності, вважає Липинський, – є необхідною і єдиною можливістю того найтіснішого у світі зв'язку людей, що називається нацією».

Історія українського народу просто просякнута героїчними подвигами, які чинилися її синами в боротьбі за волю. Для українців завжди є характерна «запальна вдача», яка і сприяла героїчному подвигу не лише заради себе, а задля своєї землі. І саме тому поняття «герой» і «патріот» завжди є тотожними для нашого народу. В усі часи український герой вирізняється не лише фізичною досконалістю, а й духовною мудрістю. **Отже, «героїзм – найкраще виявлення самовідданості і мужності у виконанні героїчного обов'язку, що вимагає стійкості, готовності до самопожертви».**

ЯК МИ ВШАНОВУЄМО ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЇВ: трохи емоційних роздумів

Емоційна зустріч в школі чи вищі є важливішою, ніж звітний мітинг перед «трьома глядачами».

Салют в райцентрі, це, звичайно, гарно, але вшанування полеглих за волю України мешканців села біля символічної могили, з наступним Богослужінням за полеглих, є ефективнішою за результатами роботою.

Військово-патріотична гра є ефективнішою від монотонно прочитаної з папірця промови.

Душею написаний твір-есе (на одну чи дві сторіночки!) про патріотизм у боротьбі за Вітчизну та її народ є ефективнішою формою роботи, аніж тригодинний концерт, під час якого частина глядачів бавиться із гаджетами.

У кожному місті, кожному селі є свої герої, і вони людям ближчі, ніж абстрактний пантеон, зачитаний з папірця безбарвним голосом. Чи знають наші студенти своїх героїв, героїв власної малої Батьківщини?

Перелік можна продовжувати – упевнена, що кожна територіальна громада, освітній осередок, кожен педагог-куратор мають власні, ефективні, напрацьовані форми роботи.

Щоб посіяти зерно героїзму, треба самому зробити щось не на відчепного, не з примусу, а від душі, з почуттям місії, що це саме той слід, який я залишаю за собою, і який повинен зробити, бо це мій борг. Якщо таким чином доторкнетесь до місії героя, то краще зрозумієте і його, і те, звідки беруться герої.

Шановні студенти!

Подивіться в очі матері, яка втратила сина. Подивіться в очі дітей, батько яких ніколи більше не повернеться.

Чи зустрічали Ви коли-небудь, спільно з іншими людьми, героя, який в труні повертається додому?

Чи думали Ви про те, як ведеться тим хлопцям, яких скалічила війна?

Як Ви вважаєте, заради кого вони здійснювали свій подвиг?

**Чи усвідомлюєте ви, що ЧАС ГЕРОЇВ – це ЧАС ВІЙНИ,
яка постійно триває?**

Шановні колеги-викладачі!

**Якщо сіятимете з вірою, то зерна неодмінно зійдуть. Наш
грунт є щедро удобрений кров'ю героїв — все залежить лише
від сіячів.**

Про звання «ГЕРОЙ УКРАЇНИ»

Звання **Герой України** — державна нагорода України, найвищий ступінь відзнаки в Україні, що присвоюється громадянам України за здійснення визначного героїського вчинку або визначного трудового досягнення. Герояві України вручається **орден «Золота Зірка»** за здійснення визначного героїського вчинку або **орден Держави** — за визначні трудові досягнення.

Особі, удостоєній звання Герой України, вручаються нагородні атрибути звання Герой України: орден «Золота Зірка» або орден Держави, Грамота про присвоєння звання Герой України, мініатюра ордена, посвідчення про присвоєння звання Герой України.

Герої України

Борис Євгенович Патон — перший нагороджений званням Герой України

26 листопада 1998 року за самовіддане служіння науці, визначні досягнення в галузі зварювання та спеціальної електрометалургії, що сприяли визнанню й утвердженню авторитету вітчизняної науки у світі, відзнакою Президента України «Герой України» з врученням ордена Держави першим було нагороджено Патона

Бориса Євгеновича — президента Національної академії наук України, академіка НАН України.

21 серпня 1999 року за особисту мужність і героїзм, виявлені під час проведення льотних випробувань нової авіаційної техніки, відзнакою Президента України «Герой України» з врученням ордена «Золота Зірка» першим було нагороджено Галуненка Олександра Васильовича — льотчика-випробувача Авіаційного науково-технічного комплексу імені О. К. Антонова.

Станом на 27 березня 2017 року загальне число нагороджених сягнуло 433. 174 з них нагороджено орденом «Золота Зірка», 259 — орденом Держави. Серед них 400 чоловіків та 33 жінки. Леонід Кучма нагородив 132 особи, Віктор Ющенко —

114, Віктор Янукович — 40, Петро Порошенко — 147. 276 осіб нагороджено за життя та 157 помертньо.

Присвоєння звання Герой України загиблим Героям Небесної Сотні

24 лютого 2014 року Верховна Рада України ухвалила Постанову № 774-VII «Про вшанування учасників збройних конфліктів під час мирних акцій протесту», якою передбачено звернутися до наступного Президента України з пропозицією помертньо присвоїти звання Герой України полеглим цивільним учасникам збройних конфліктів під час мирних акцій протесту в Україні впродовж листопада 2013 — лютого 2014 року (згідно зі ст. 112 Конституції України виконувач обов'язків Президента України не має повноважень нагороджувати державними нагородами).

21 листопада 2014 року, коли вперше відзначався День Гідності та Свободи, Президент України Петро Порошенко під час зустрічі з родинами загиблих активістів підписав Указ про присвоєння 99 Героям Небесної Сотні звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка». У зв'язку з тим, що звання Герой України може бути присвоєно виключно громадянам України, три іноземці, які загинули під час Революції Гідності, були нагороджені орденом Героїв Небесної Сотні.

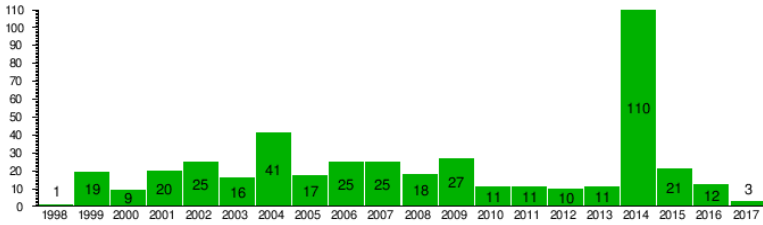
Герої України

Матеріал з Вікіпедії — вільної енциклопедії.

Це список осіб, нагороджених званням **Герой України**, у хронологічному порядку. Станом на 20 лютого 2017 року загальна кількість нагороджених — 432 особи.

Статистика

(станом на 20 лютого 2017 року)

Кількість нагород за роками

За статтю: 399 чоловіків, 33 жінки.

За видом ордена: орден «Золота Зірка» — 173, орден Держави — 259.

За президентами:

- Леонід Кучма — 132,
- Віктор Ющенко — 114,
- Віктор Янукович — 40,
- Петро Порошенко — 146.

276 осіб нагороджено за життя, 156 — посмертно. 214 Героїв України нині живі, 218 померли.

За віком:

- наймолодший на момент нагородження — Віктор Смирнов (18 років, 78 днів), найстарший — Максим Гулий (нагороджений в день 100-річчя);

- наймолодший на сьогоднішній день серед живих — Валерій Чибінєв (29 років, 10 днів), найстарший — Борис Патон (98 років, 106 днів);

- серед нагороджених посмертно: найменше прожив Назарій Войтович (помер у віці 17 років, 263 дні), найдовше — Анатолій Шапіро (92 роки, 263 дні);

- Валерій Лобановський удостоєний через 2 дні після смерті, Василь Івчук — через 69 років, 50 днів.

17 Героїв України також мали звання Герой Соціалістичної Праці (у тому числі два двічі герої — Моторний і Патон), 1 — Герой Радянського Союзу (Василишин).

Герої нашого часу: героїчні постаті Революції Гідності

Витає дух нескореної волі,
Гримлять щити, молитви і пісні,
Рядами рівними між нас ідуть герої,
Усі, хто голову поклав в ці темні дні.

Автор невідомий

За офіційними даними Міністерства охорони здоров'я, за час протистоянь на Майдані в центрі Києва загинули та померли на території України 105 людей.

Люди, які загинули на Майдані у грудні 2013 – лютому 2014 років ціною власного життя змінили хід історії України. Безстрашні захисники свого народу... Вони лежали просто неба, накриті жовто-блакитними стягами, і вже не боялися ні снайперів, ні беркутівців... вони прийшли на Майдан, щоб підняти ці прапори у новій, щасливій, вільній і по-справжньому незалежній демократичній державі, а знайшли під ними вічний спочинок... Вічна пам'ять Героям!

День Героїв Небесної Сотні відзначається в Україні 20 лютого в пам'ять про події Революції Гідності та гідного вшанування подвигу Героїв Небесної Сотні.

Серед загиблих «Небесної Сотні» є і уроженці Хмельниччини. Їхні імена назавжди викарбуються в нашій пам'яті, адже вони відстоювали та боролись за наше майбутнє. Вони – наша гордість та слава!

Бондарчук Сергій Михайлович

м. Старокостянтинів. Вчитель.

Замість сухих слів біографії цієї мужньої людини, яка в 52 роки віддала життя за нашу і вашу свободу, зачитуємо листа його учениці:

«Його звали Сергій Михайлович Бондарчук. Він був моїм вчителем фізики – одним з тих прекрасних, щирих і добрих людей, які допомогли мені отримати хорошу освіту, яка і допомогла мені опинитись там, де я є зараз. Як вчитель, він дав мені неоціненний дар знань, за що неможливо віддячити. Ми жили в сусідніх хатах в

місті Старокостянтинові.

20 лютого я подзвонила додому, коли зрозуміла, що почались страшні події в Україні. Мамі не додзвонилась, а тато з гіркою в голосі сказав, що Сергія Михайловича застрелили на Майдані. В мене не викликало подиву те, що він був на передовій. Він був справжнім козаком – міцним, вусатим, щирим, життєрадісним, працьовитим і страшенно розумним. Дружина в нього – також вчителька, і поетеса. Разом прожили 33 роки, є дорослий син, розумник. Сергій Михайлович виносив на руках пораненого юнака – земляка із Шепетівки, коли йому вистрелили в спину, і одразу насмерть». Вічна слава герою!

Васильцов Віталій Валерійович

с. Гаврилівці Кам'янець-Подільського району. Майстер декоративного садівництва.

Віталій народився у селі Гаврилівці Кам'янець-Подільського району Хмельницької області.

Закінчив Аграрний університет, стажувався за кордоном, був одним з кращих професіоналів у декоративному садівництві України. Брав участь у акціях громадського спротиву на Майдані Незалежності, починаючи з грудня 2013 року.

19 лютого орієнтовно в 00.50 годині прошелестіли кулі чергою, з автомата Калашникова, Віталій почав розвертатися і в цей момент був зроблений постріл з іншого виду зброї. По звуку це явно чути. Постріл був зроблений снайпером з будівлі главку Міністерства внутрішніх справ, 2-4 поверху. Дружина залишилася сама з двома дітьми.

Дзявувльський Микола Степанович

м. Шепетівка. Вчитель

Народився 1 вересня 1958 року у селі Чагерне Ємельянівського району Красноярського краю, у родині репресованих. 1962 року разом з батьками, які поверталися із заслання, переїхав до с. Верба Лубенського району, що на Рівненщині.

Закінчив Луцький державний педагогічний інститут імені Лесі Українки. Був депутатом Шепетівської міської ради у 1994-1998 рр. Очолював громадську організацію «Шепетівська спілка підприємців», Шепетівську міську організацію УРП «Собор». Микола Степанович – член ВО «Свобода», помічник народного депутата України Ігоря Сабія, керівник Шепетівської міської громадської організації «Товариство політичних в'язнів, репресованих і членів їхніх сімей».

З перших днів Євромайдану Микола Степанович брав активну участь в акціях протесту проти влади. Був координатором Шепетівської міської громадської організації ВГО «Майдан». У Києві Микола Дзявувльський завжди був у вирі подій, ніколи не ховався за спинами побратимів. Він опікувався кожним шепетівчанином, який приїздив на Майдан. Загинув на вулиці Інститутській від кулі снайпера, яка влучила прямо у серце 20 лютого 2014 року.

Корнєєв Анатолій Петрович

1961 року народження. Сільський голова Рудської територіальної громади Кам'янець-Подільського району «Того не можна було втримати вдома, батько усім серцем рвався у Київ на майдан. Говорив: «Як можна ховатися, коли там вбивають дітей...» – згадує донька Героя Небесної сотні Дарина. Брав участь в контратаці Майдану зранку 20 лютого 2014 року. Загинув на вулиці Інститутська, від кулі снайпера, яка влучила в серце.

Люди з камінням, дрючками, голими руками погнали добре екіпірованих бійців, яких вчили воювати і вбивати,

вранці 20 лютого майдан перейшов у контрнаступ. *«Нас ніхто не вів в атаку, не було ані прапора, ані командира. Зі словами «Слава Україні» відбили монумент Незалежності та перейшли на вулицю Інститутську. Там ми почали підніматися вгору і по нас відкрили вогонь автоматники та снайпери з палацу Жовтневого. Люди почали дряпатися на пагорб та бігти по містку через вулицю Інститутську. Якимось дивом ми взяли палац Жовтневий. Тут наші шляхи з Анатолієм Петровичем розійшлися. Він пішов правим флангом. Люди від куль снайперів падали як підкошені, жерстяні щити не рятували. Люди лягали штабелями. Я прибіг до Жовтневого палацу, він уже був мертвий»,* – пригадує друг сім'ї Віктор Міцишин.

Мазур Артем Анатолійович

м. Хмельницький. 26 років

Закінчив Хмельницький багатопрофільний технологічний ліцей, який нині носить його ім'я. В акціях протесту Євромайдану Артем Мазур брав участь два місяці.

18 лютого 2014 року поранений осколками гранати під час сутичок в Марійському парку, по звірячому побитий, отримав відкриту черепно-мозкову травму – в хлопця був проламаний череп, лікарі витягували осколки з голови. Від дня поранення перебував у комі в міській клінічній лікарні швидкої медичної допомоги. Родичі планували перевезти його в Чехію або Польщу на лікування, проте 3 березня опівдні, не приходячи до тями, Артем помер. З 15-ї майданівської сотні перейшов у Небесну. З героєм Майдану 4 березня прийшли попрощатися тисячі хмельничан...

Пагор Дмитро Олексійович

21 рік. с. Хропотова Чемеровецького району. Студент-заочник Кам'янець-Подільського аграрно-технічного університету

Працював в Хмельницькому на авто-мийці. Участь в акціях протестів брав за переконанням. Загинув під будинком Хмельницького СБУ 19 лютого 2014 року.

«Ми з Дмитром познайомилися на Майдані у Хмельницькому. Разом пішли під Хмельницьке СБУ. Люди зупинили тролейбус і протаранили ним ворота, а коли відитовхнули його, ворота впали, і одразу почалася стрілянина. По людях, на ураження! Мене якийсь чоловік схопив за рукав і смикнув у бік. Хтось поряд зойкнув, я обертаюся, а це Діма падає. Його відтягли повзком, бо від асфальту кулі відскакували у різні боки, стріляли з автомата. Я присіла біля Діми, підняла його за голову, від хотів щось сказати, губи рухалися, але закотив очі. Я помацала пульс, його не було. Дмитро стояв просто за мною, і якби не той чоловік, котрий мене смикнув – та куля стала б мою», – каже свідок тих подій Лариса Корнієнко.

Подригун Олександр

с. Залужжя Білогірського району. Робітник

42-річного мешканця Білогірщини Олександра Подригуна знайшли на вулиці Лісовій з проламанною головою. Туди він добрався з Майдану до сестри. Працював у Києві. Був активістом Євромайдану. Батько двох дітей. Загинув 23 лютого у день народження своєї матері, якій в цей день виповнився 71 рік.

Семисюк Микола Миколайович

м. Хмельницький

Про цього героя Небесної сотні відомо ще дуже мало, але пройде час і про нього писатимуть, складатимуть вірші і поеми, його життя вивчатимуть краснавиці ... Був мешканцем міста Хмельницького. Загинув на Майдані від кульового поранення голови. Йому було 27 років... Згадаймо і ми добрим словом героя.

Шеремета Людмила Денисівна

Хмельничанка. Лікар. Пенсіонерка

Вік – 71 рік. До виходу на пенсію пані Людмила працювала лікарем-гінекологом у Хмельницькому міському перинатальному центрі.

на була активною і чесною людиною. Завжди була у перших рядах і добивалася правди, тому й загинула. Вона постійно ходила на Майдан, закликала всіх ходити і віддала своє життя за правду. *«Вона стала на коліна перед входом в управління СБУ та молилася – каже священнослужитель, який на Хмельницькому майдані Незалежності провів панахиду за загиблою Людмилою Шереметою. – Вона не кричала, не зрюкала у двері, а просто молилася...»*. Того трагічного дня, 19 лютого, Людмила Олександрівна прийшла під стіни обласного управління СБУ, щоб почути, що СБУ з народом та дізнатись, що вночі спалювали у дворі управління.

Натомість з приміщення пролунала автоматна черга.

Отримала поранення в голову. Померла від ран 22.02.2014 року. В неї залишились чоловік, донька, онука.

Іван Зубков з Хмельниччини найтитудованіший полеглий воїн АТО

Він єдиний в країні отримав три найвищі нагороди:

Герой України,

Народний герой України, також його ім'я носить батальйон
Збройних Сил України

Герою України Івану Зубкову з Деражнянщини, посмертно присвоїли звання Народного героя України, повідомляє Держ.Хмельницький.

За ініціативи бойових побратимів Івана запропонували надати їх командирю, ст. лейтенанту Івану Зубкову звання Народного героя. За підсумками всеукраїнського голосування в інтернет-мережі 01 жовтня 2016 року голова Нагородної Ради Георгій Тука підписав відповідний указ "Про відзначення нагородами "Народний герой України", у якому сказано: "За особисту мужність і героїзм у війні з російськими окупантами, за вірність Україні постановляю: нагородити орденом "Народний герой України": Івана

Зубкова(посмертно)".

Нагородження відбулось в урочистій обстановці у місті Миргороді. Орден вручили матері загиблого бійця Антоніні Петрівні Зубковій.

Івана Зубков єдиний в Україні отримав три найвищі нагороди: Герой України, Народний герой України, а також його ім'я носить 90 окремих аеромобільний батальйон 81 окремої аеромобільної бригади високомобільних десантних військ Збройних Сил України.

Щодня, щохвилини пам'ять про подвиг Івана Зубка та всіх воїнів, що віддали своє життя за нас, захищаючи державу від загарбників, живе не лише в серцях рідних і близьких, а й у серці кожного українця.

Іван Зубков брав активну участь у революції Гідності, після чого вирушив захищати цілісність країни на Схід. Там його призначили командиром десантної роти.

"Військовослужбовець боровся за летовище до останнього, навіть будучи пораненим, залишився разом із своїми бійцями в новому терміналі. Ризикуючи життям, прикривав відхід підрозділу. 20 січня бійовики підірвали другий поверх терміналу. Пекельними воротами в небо обернувся Донецький аеропорт для багатьох наших воїнів, які загинули під перекриттям будівлі, коли вже метал і бетон не витримали випробування вогнем," – йдеться на сайті облдержадміністрації.

Нагадаємо, ім'я Героя України Івана Зубкова носить і Деражнянський ліцей.

В червні 2015 року Президент вручив Зірку Героя родичам загиблого кіборга з Деражнянщини. І вже наприкінці того ж року Президент присвоїв 90-му батальйону десантників ім'я Героя України Івана Зубкова.

Петраківський Олександр Петрович (нар. 4 червня 1988, м. Житомир) — український військовик, майор, командир роти 8-го окремого полку спеціального призначення. Герой України.

Закінчив середню школу № 2 в м. Ізяслав Хмельницької області. Під час навчання у школі відвідував парашутний гурток «Каскад». Ще до вступу до військового вишу здійснив понад 100 стрибків з парашутом.

Навчався в Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного (м. Львів) на факультеті аеромобільних військ за спеціальністю "Бойове застосування та управління діями аеромобільних підрозділів", яку закінчив у 2009 році.

Народився у сім'ї військових. Уся його родина – військові. Батько Петро і мати Тетяна – полковники, дружина Галина – курсант Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, сестра Світлана та її чоловік – офіцери.

Капітан Олександр Петраківський очолював групу спеціального призначення оперативного командування «Північ» Збройних Сил України. 20 липня 2014 року група військових під його керівництвом, забезпечуючи проходження колони техніки Збройних Сил та сил добровольчого батальйону «Айдар» до аеропорту Луганська, потрапила у засідку під селищем Щастя. У ході бою Олександр Петраківський отримав важке поранення в голову, однак продовжував керувати діями групи, виносив поранених у безпечне місце, що дозволило забезпечити передислокацію колони.

Нагороди

- Звання Герой України з врученням ордена «Золота Зірка» (4 грудня 2014) — *за виняткову мужність, героїзм і незламність духу, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України*^[1]Примітки

- Звання "Почесний громадянин міста Хмельницького" присвоєно рішенням 52 сесії Хмельницької міської ради №1 від 26.08.2015 року

- Указ Президента України від 4 грудня 2014 року № 918/2014 «Про присвоєння О.Петраківському звання Герой України»

Джерела

- Президент присвоїв звання Герой України військовим Олександром Петраківському, та посмертно — Сергію Кривоносову та Дмитру Майбороді // Офіційне інтернет-представництво Президента України, 06.12.2014
- Легенда про командирську каску // Володимир Чікалін, «Народна армія», 6 жовтня 2014 р.
- http://www.cbs.km.ua/?dep=1&dep_up=126&dep_cur=356

Україна - нова епоха. Золотий фонд нації/ Петраківський Олександр Петрович ГЕРОЇЧНА ІСТОРІЯ ПРО КОМАНДИРСЬКИЙ ШОЛОМ

Кожний підрозділ спецпризначенців має свою легенду. Чимало їх і у 8-му окремому полку спецпризначення.

Одна з них пов'язана з героїчним вчинком командира роти капітана Олександра Петриківського та його командирський шолом, який врятував життя одного з підлеглих офіцера. А для Олександра стала відліковою точкою випробувань під час війни на Сході. Все почалося під селищем Щастя, що в Луганській області. Можливо, раніше жителі селища вважали себе щасливими, але бойові дії наповнили їх життя суцільними негараздами. Нещасливий збіг обставин не оминув і групу спецпризначенців капітана Олександра Петраківського. Разом з ними командир був у зоні бойових дій з першого дня антитерористичної операції у цьому регіоні. Неодноразово виходив на виконання складних та ризикованих завдань. Завдяки набутому досвіду під час перебування в тилу противника, завжди повертався без втрат.

Воєнне «щастя» до трагічного дня 21 липня не залишало офіцера та його підлеглих. Але цього разу група військових під керівництвом капітана Петраківського, забезпечуючи проходження колони техніки Збройних Сил та сил добровольчого батальйону «Айдар» до аеропорту Луганська, потрапила у засідку. Тоді Олександр його бойовий досвід підказав, що вони натрапили на засідку терористів. Миттєво оцінивши обстановку, капітан звернувся до бійців: «Приймаємо бій!».

Їх було лише чотирнадцять. А можна сказати – аж чотирнадцять. Бо кожен з бійців-спецпризначенців – справжній професіонал. Та ворог мав чисельну перевагу. Про напругу бою

свідчить те, що в декого з розвідників від перегріву навіть заклонило зброю. Між тим терористи піддали позиції українських

військовослужбовців шаленому мінометному обстрілу. В гарячій бою один з бійців загубив свій шолом. Побачивши це, капітан Олександр Петраківський віддав підлеглому свій кевларовий, чим врятував його життя. Той після бою виявив на ньому сім вм'ятин від осколків і тихо сказав: «Якби не командирський шолом, то не залишився б живий...»

Між тим за кілька хвилин після того, як офіцер віддав свій шолом розвіднику, йому в голову влучив осколок міни. Попри важке поранення в голову продовжував керувати діями групи, виносив поранених у безпечне місце, що дозволило забезпечити передислокацію колони. Вже закінчувалися боєприпаси, коли нарешті підійшло підкріплення. До останнього О. Петриківський з

пораненням голови був при свідомості. Медичну допомогу хлопцям надавали у Вінницькому виїзному польовому шпиталі. Олександр наказував лікарям спершу допомогти його бійцям, хоча у них були і легші поранення. Можливо, це зволікання і позначилося на його одужанні. З мобільного госпіталю героїчного офіцера доправили до Головного військово-медичного клінічного центру «ГВКГ» Міністерства оборони України. Столичні військові медики зробили майже неможливе, рятуючи життя пораненого капітана. Їм довелося запускати серце, яке зупинилося під час операції. А потім тривалий час Олександра Петровича виводили з коми. Та на цьому випробування як для офіцера, так і для його рятівників не закінчилися. Ще один уламок кістки черепа був виявлений у мозку.

Тоді хірурги сказали дружині капітана Петраківського Галіні Андріївні: «Такі операції роблять лише в Ізраїлі...»

І приголомшили новою звісткою: це коштуватиме понад 200 тисяч доларів... На горі родини відгукнулося багато спонсорів, які зібрали необхідні кошти на лікування за кордоном. У супроводі батька Петра Станіславовича пораненого офіцера доправили літаком до однієї з клінік Ізраїлю. Там провели обстеження, за результатами якого визначили курс лікування. На цей час Олександр уже самостійно дихає, розплющує очі, коли до нього звертаються... Він вже відкриває очі, однак все ще не приходить до тями, не рухає кінцівками. Позитивні зрушення і шанси є.

Кажуть, що героями не народжуються, ними стають. Звідки в Олександра така сила духу, такий високі патріотичні якості? Олександр Петрович Петраківський, майор, командир роти 8-го окремого полку спеціального призначення, народився 4 червня 1988 р. у м. Житомир. Закінчив середню школу № 2 у м. Ізяслав Хмельницької області. Під час навчання у школі відвідував парашутний гурток «Каскад». Ще до вступу до вищого військового вузу здійснив понад 100 стрибків з парашутом. Навчався на факультеті аеромобільних військ Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного.

Виховувався в сім'ї військовослужбовців. Мати Олександра – підполковник Військової служби правопорядку Збройних Сил України. Батько – полковник, був заступником начальника факультету аеромобільних військ Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. У рік звільнення з посади Петра Станіславовича курсантом цього ж факультету став Олександр. На той час він вже здійснив понад сто стрибків з парашутом і досконало володів всіма тими зразками стрілецької зброї, яка була у воїнів підрозділів спецпризначення. Його батько, який тоді служив у цьому елітному полку, ще з 8 класу навчання у школі почав готувати до офіцерської служби сина Олександра і старшу доньку Світлану. Вона теж носить погони капітана і проходить службу в Національному університеті оборони України імені Івана Черняховського. На третьому курсі львівської Академії сухопутних військ навчається й дружина капітана Петраківського Галина. Ось до такої військової династії належить 26-річний Олександр Петраківський.

Можна стверджувати, що в основі його подвигу лежить спосіб життя та особистий приклад, який успадкував від батьків та діда... Цікаво, що його дід Станіслав Дем'янович теж у званні капітана в роки

Великої Вітчизняної війни вивів свою частину з оточення, чим врятував життя багатьом бійцям.

Кожна героїчна історія має довге життя, коли розповіді про неї підкріплюються новими героїчними вчинками. Невідомо, де зараз знаходиться той шолом капітана Олександра Петраківського, який він у бою віддав підлеглому, врятувавши йому життя. Але було б добре, аби той шолом став бойовою реліквією, на яких виховують воїнів-патріотів та експонатом музею бойової слави окремого полку спецпризначення, в якому служив офіцер, або академії, де навчався. Добре, якщо легенди мають продовження.

Ця незвичайна історія про командирський шолом може стати такою. За умови, якщо втілиться в життя мрія батька Петраківського-старшого. Він сформулював її так: «Коли поставлю на ноги Олександра, ми разом повернемося на передову, щоб помститися тим бандитам, які вбивають та калічать наших синів...»

СПИСОК ВІЙСЬКОВИХ ХМЕЛЬНИЧЧИНИ, ЯКІ ЗАГИНУЛИ У НЕГОЛОШЕНІЙ ВІЙНІ НА СХОДІ УКРАЇНИ

(за станом на 07.02.2017)

1. Андрюк Євген Олександрович, 21 рік, м.Деражня.
2. Балда Ігор Іванович, 55 років, с.Іванківці Хмельницького району.
3. Балюк Михайло Борисович, 25 років, м.Славута.
4. Баран Юрій Миколайович, 45 років, с.Добрин Ізяславського району.
5. Білик Ігор Вікторович, 35 років, м.Старокостянтинів.
6. Біленький Андрій, 33 роки, м.Шепетівка.
7. Бойко Петро Леонідович, 44 роки, с.Коритна Ярмолинецького району.
8. Бойчун Юрій Олександрович, 30 років, с. Писарівка Старокостянтинівського району.
9. Борбуцький Юрій Іванович, 41 рік, с.Нове Село Ярмолинецького району.
10. Величко Володимир Володимирович, 43 роки, м. Хмельницький.
11. Вернигора Вадим Васильович, 27 років, м.Волочиськ.
12. Віхтюк Іван Васильович, 35 років, м.Хмельницький.

13. Вовк Алла Юліанівна, 47 років, с.Виноградівка Ярмолинецького району.
14. Волошин Ігор Олексійович, 45 років, с.Вільхівці Чермеровецького району.
15. Воронюк Артем, 22 роки, с.Слобідка Деражнянського району.
16. Гаврилюк Сергій Євгенович, 23 роки, с. Червоний Цвіт Шепетівського району.
17. Галюк Назар Вячеславович, 26 років, м.Нетішин.
18. Гарбар Микола Володимирович, 42 роки, м.Нетішин.
19. Гейсун Ігор Володимирович, 35 років, с.Новостроївка Деражнянського району.
20. Герега Олексій Віталійович, 21 рік, с Залісся Старосинявського району.
21. Гетманчук Ігор, 42 роки, с.Човгузів Теофіпольського району.
22. Глибоков Володимир Петрович, 37 років, м.Хмельницький.
23. Гнатюк Юрій, 26 років, м.Красилів.
24. Гончарук Микола Павлович, 30 років, м.Славута.
25. Гордійчук Микола Миколайович, 29 років, м.Кам'янець-Подільський.
26. Григор'єв Василь Леонідович, 32 роки, с.Нижне Деражнянського району.
27. Гуменюк Олександр Павлович, 36 років, с.Крупець Славутського району.
28. Давидов Ярослав Олегович, 20 років, с. Пиляї Шепетівського району.
29. Дереш Валерій Костянтинович, 32 роки, с.Купин Городоцького району.
30. Дзингель Денис Андрійович, 22 роки, с. Русанівці Летичівського району.
31. Дзюбелюк Олександр Миколайович, 24 роки, смт Нова Ушиця.
32. Дияк Павло Станіславович, 43 роки, м. Хмельницький.
33. Добровик Євгеній Михайлович, 24 роки, м. Дунаївці.
34. Довгий Олег Іванович, 22 роки, с.Щурівці Ізяславського району.
35. Драчук Валентин Вікторович, 39 років, м.Шепетівка.

36. Дроза Володимир Миколайович, 24 роки, м.Славута.
37. Дудка Сергій Петрович, 49 років, смт Понінка Полонського району.
38. Жук Андрій, 32 роки, м.Хмельницький.
39. Журавленко Андрій Анатолійович, 40 років, м. Кам'янець-Подільський.
40. Завальнюк Вячеслав Вікторович, 24 роки, с. Ріпенці Кам'янець-Подільського району.
41. Загородній Дмитро, 26 років, с.Рідка, Теофіпольського району.
42. Зубков Іван Іванович, 41 рік, м. Деражня.
43. Івах Дмитро Анатолійович, 25 років, м. Хмельницький.
44. Іськов Микола Анатолійович, 45 років, с.Пахутинці Волочиського району.
45. Іщук Олександр Сергійович, 26 років, с.Чернівка Полонського району.
46. Каракула Віталій Олександрович, 28 років, смт. Деражня.
47. Карпенко Сергій Миколайович, 34 роки, м. Нетішин.
48. Кашлаков Василь Олегович, 27 років, с.Пеньки Старокостянтинівського району.
49. Клименко Сергій Миколайович, 36 років, с. Калачківці Кам'янець-Подільського району.
50. Кобернюк Василь Іванович, 30 років, м. Ізяслав.
51. Коваль Максим Олександрович, 20 років, м. Шепетівка.
52. Ковальський Анатолій, 37 років, с.Буцневе Деражнянського району.
53. Ковальчук Юрій Анатолійович, 26 років, с.Малий Скнит Славутського району.
54. Колісник Дан Вікторович, 24 роки, с. Калиня Кам'янець-Подільського району.
55. Коношенко Руслан Сергійович, 31 рік, м. Кам'янець-Подільський.
56. Костишин Ярослав Мирославович, 34 роки, с. Томапівка Ярмолинецького району.
57. Крапш Іван Олександрович, 29 років, с.Новосілка Деражнянського району.
58. Кревогубець Ярослав Іванович, 25 років, м.Шепетівка.
59. Крепець Леонід Петрович, 30 років, с.Білокриниччя

- Шепетівського району.
60. Крижак Віталій Миколайович, 26 років, с. Требухівці
Летичівського району.
61. Кутковський Вячеслав Володимирович, 26 років, с.Зоряне
Вінковецького району.
62. Кухар Андрій, 28 років, с.Кутаївці Чемеровецького району.
63. Кушнірук Олександр Олександрович, 32 роки,
м.Хмельницький.
64. Кшевіцький Олександр Антонович, 27 років, с.Радісне
Красилівського району.
65. Лабань Роман Олегович, 21 рік, с.Сутківці Ярмолинецького
району.
66. Лабунець Юрій Дмитрович, 29 років, с.Судилків
Шепетівського району.
67. Лавренчук Віталій Вікторович, 38 років, с. Малий
Вишнопіль Старокостянтинівського району.
68. Лемешов Михайло Федорович, 41 рік, с.Петрашівка,
Вінковецький район.
69. Лізвінський Валерій Іванович, 48 років, м.Кам'янець-
Подільський.
70. Літвінов Віктор Іванович, 41 рік, смт Сатанів Городоцького
району.
71. Ліщинський Богдан Вікторович, 22 роки, с. Мартинівка
Хмельницького району.
72. Лішук Руслан Володимирович, 37 років, м. Хмельницький.
73. Лопацький Федір Миколайович, 36 років, с.Степанівка
Білогірського району.
74. Лукашук Андрій Степанович, 28 років, с.Курівка
Городоцького району.
75. Луньов Олександр Володимирович, 35 років, м. Кам'янець-
Подільський.
76. Ляшенко Ігор Вікторович, 36 років, м. Шепетівка.
77. Мазунов Руслан Олександрович, 35 років, с. Михайлючка
Шепетівського району.
78. Майданюк Тарас, 29 років, м.Хмельницький.
79. Матвієць Роман Михайлович, 27 років, с.Хорошів
Білогірського району.
80. Малярчук Володимир Михайлович, 39 років, м.Деражня.

81. Мамлай Олександр Анатолійович, 26 років, с. М'якоти Ізяславського району.
82. Мандибура Олександр Олександрович, 20 років, м.Старокостянтинів.
83. Марковський Володимир Генадійович, 26 років, с.Улашпанівка Славутського району.
84. Мединський Ігор Олександрович, 29 років, с Писарівка Волочиського району.
85. Мелимука Сергій, 39 років, м.Кам'янець-Подільський.
86. Микитюк Микола Петрович, 22 роки, м.Ізяслав.
87. Миколайчук Дмитро Васильович, 21 рік, с.Ломачинці Віньковецького району.
88. Мирчук Денис Віталійович, 19 років, с.Радівці Деражнянського району.
89. Молодика Андрій Миколайович, 36 років, с.Велика Ведмедівка Шепетівського району.
90. Наглюк Роман Миколайович, 28 років, с. Ходорівці Кам'янець-Подільського району.
91. Обухівський Олег Васильович, 34 роки, м. Старокостянтинів.
92. Оврашко Сергій Миколайович, 38 років, с.Коськів Шепетівського району.
93. Овчарук Володимир Борисович, 34 роки, с. Лисець Дунаєвецького району.
94. Ознамець Володимир Володимирович, 40 років, с. Ногачівка Славутського району.
95. Остапчук Василь, 38 років, м.Полонне.
96. Остяк Василь Володимирович, 36 років, с.Лісоводи Городоцького району.
97. Павенський Олександр Олександрович, 27 років, с.Завалійки Волочиського району.
98. Панчук Володимир Феліксівич, 37 років, м. Хмельницький.
99. Пасічник Олександр Валерійович, 32 роки, смт Чорний Острів Хмельницького району.
100. Пастухов Олександр Миколайович, 40 років, с.Ставниця Летичівського району.
101. Повстюк Андрій Олексійович, 30 років, м. Славута.
102. Попик Віктор Петрович, 42 роки, с.Лісоводи

- Городоцького району.
 103. Попов Олександр Володимирович, 38 років, с. Мартинівка Хмельницького району.
 104. Присяжнюк Руслан Анатолійович, 27 років, с.Будні Летичівського району.
 105. Рибачок Олег Вікторович, 37 років, смт Понінка Полонського району.
 106. Рокіцький Сергій Дмитрович, 33 роки, с. Великі Мацевичі Старокостянтинівського району.
 107. Романенко Олександр Трохимович, 54 роки, смт Стара Синява.
 108. Романчук Анатолій Михайлович, 33 роки, с. Залісці Дунаєвецького району.
 109. Ружицький Віктор, 56 років, с.Слобідка-Красилівська Красилівського району.
 110. Савіцький Юрій Миколайович, 29 років смт Летичів.
 111. Садовець Віктор Анатолійович, 49 років, с.Мовчани, Красилівського району.
 112. Саліпа Сергій Дмитрович, 28 років, м. Старокостянтинів.
 113. Середюк Олег Олександрович, 27 років, с.Москалівка Ярмолинецького району.
 114. Сковородін Олексій Володимирович, 39 років, м. Славута.
 115. Скотенюк Руслан, 41 рік, с.Вовківці Шепетівського району.
 116. Смолінський Леонід Денисович, 49 років, м. Хмельницький.
 117. Сологуб Роман Михайлович, 42 роки, с.Щербані Старосинявського району.
 118. Соломчук Володимир Володимирович, 21 рік, м.Деражня.
 119. Солтис Юрій Миколайович, 40 років, с.Зяньківці Деражнянського району.
 120. Співачук Олександр Володимирович, 32 роки, м.Хмельницький.
 121. Стефанців Володимир Миколайович, 41 рік, с.Драганівка Чемеровецького району.
 122. Страпчук Олександр Федорович, 36 років, м.Нетішин.
 123. Стрільчук Павло Володимирович, 40 років, м. Кам'янець-Подільський.

124. Суліма Анатолій Володимирович, 38 років, м.Хмельницький.
125. Суский Вадим Миколайович, 41 рік, м. Славута.
126. Тимошишин Олександр Андрійович, 30 років, м.Шепетівка.
127. Угринович Олег Анатолійович, 38 років, с.Зеленче Дунаєвського району.
128. Філімонов Дмитро Юрійович, 28 років, с.Залісці Дунаєвського району.
129. Флерко Микола Олексійович, 36 років, с.Деркачі Старокостянтинівського району.
130. Хом'як Ігор Петрович, 41 рік, с.Плужне Ізяславського району.
131. Циклаурі Рєвасо Шотасвич, 31 рік, с.Михайлючка Шепетівського району.
132. Цимбалюк Анатолій Борисович, 27 років, м.Славута.
133. Цисар Олександр Миколайович, 35 років, м.Хмельницький.
134. Цісарук Юрій Миколайович, 41 рік, м.Ізяслав.
135. Чепелюк Володимир Миколайович, 22 роки, с. М'якоти Ізяславського району.
136. Черніченко Олександр Анатолійович, 46 років, м. Волочиськ.
137. Числюк Валерій Анатолійович, 39 років, с.Білопіль Шепетівського району.
138. Чухнов Аркадій Сергійович, 39 років, м. Кам'янець-Подільський.
139. Шалатовський Вадим Володимирович, 31 рік, м. Хмельницький.
140. Шевчук Борис Іванович, 51 рік, смт Нова Ушиця.
141. Шемчук Василь Віталійович, 38 років, с.Жабче Старокостянтинівського району.
142. Шемчук Петро Михайлович, 23 роки, с.Чепелівка Красилівського району.
143. Шестак Василь Васильович, 22 роки, с.Соломна Волочиського району.
144. Шірпал Леонід Вікторович, 32 роки, с. Суслівці Летичівського району.

145. Шмерецький Сергій Васильович, 30 років, м. Старокостянтинів.
146. Якобчук Роман Іванович, 33 роки, м.Хмельницький.
147. Якубовський Назарій Олександрович, 17 років, м. Хмельницький.
148. Якушко Анатолій, 28 років, м.Хмельницький.
149. Яневич Володимир Анатолійович, 21 рік, с. Миролобне Старокостянтинівського району.
150. Яюс Руслан Степанович, 34 роки, с.Дружне Красилівського району.
151. Хоптяр Сергій, 20 років, с.Соколівка Ярмолинецького району.
152. Шевчук Володимир Вікторович, 49 років, м.Шепетівка.
153. Власюк Роман, 21 рік, с.Цвітоха Славутського району.
154. Яровець Максим Олександрович, 21 рік, м.Хмельницький.
155. Колубай Сергій Миколайович, 22 роки, с.Заміхів Новоушицького району.
156. Суприкін Олег Олегович, 29 років, смт Наркевичі Волочиського району.
157. Заремський Анатолій, 39 років, с. Березівка Новоушицького району.

День Героїв

День Героїв або **Свято Героїв** — щорічне свято в Україні, встановлене на честь українських вояків — борців за волю України, передусім, лицарів Київської Русі, козаків Гетьманської Доби, опришків, українських січових стрільців та вояків Армії УНР, УПА та діячів ОУН. **В сучасному вигляді відзначається 23 травня, але святкові та вшанувальні заходи проходять весь тиждень, на який припадає свято. Для зручності та якомога більшої участі, масові заходи, почасти, відбуваються в п'ятницю, суботу та неділю, що настає після свята. Львівська обласна рада прийняла рішення про святкування в четверту неділю травня.**

Історія У 1941 році Другий Великий Збір Організації Українських Націоналістів постановив щороку, 23 травня, святкувати День Героїв. Свято було приурочене до сумного

дня 23 травня 1938 року, коли в Роттердамі було вбито Євгена Коновальця. Було також обумовлено, що саме у травні пішли з життя «кращі сини України ХХ століття»: Микола Міхновський, Симон Петлюра та Євген Коновалець.

До здобуття Україною незалежності свято святкувалося підпільно, з проголошенням незалежності у 1992 році почало набувати розголосу. Станом на 2016 рік не є офіційним державним святом.

Сьогодні День Героїв широко святкується передовсім у Галичині, де до нього приурочуються офіційні урочистості але останніми роками відбулось значне поширення святкування в центральні та східні регіони України.

Запитання для обговорення

Шановні студенти! Сьогодні ми міркували про такий феномен людської поведінки, як героїзм. Кого, на Вашу думку, ми можемо назвати героями української нації?

Чому герої-українці здійснюють подвиги, практично щоденно жертвують власним життям? Заради кого вони це роблять?

Яким чином ми маємо вшановувати наших Героїв – живих, і, особливо тих, хто віддав здоров'я і життя заради збереження України і українського народу?

Розкажіть про особистостей, які є героями особисто для Вас. Розкажіть про воїнів АТО, героїв Майдану, героїв I та II Світової війни із Вашого міста чи села.

У чому суть їхнього подвигу? **Підготуйте есе про сучасних героїв України.**

Як Ви розумієте вислів: «Вітчизна – це не хтось і десь. Я – теж Вітчизна»?

ЗАВДАННЯ. 05 квітня 2017 р. виповнюється 135 років від дня народження В'ячеслава Липинського (історика, історіософа, соціолога, теоретика українського консерватизму). На вшанування цієї видатної дати підготуйте плакат-інфограму «Україна – держава в серці Європи: Етапи державотворення» (до 12 квітня 2017 р.).

Підготовлені матеріали подати на ЦК права і суспільних дисциплін; голова ЦК – Михайлова Світлана Вікторівна.